

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/71/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123208756
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3123208756.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. A., E. XXXX/XX, zastúpený Mgr. Petrou Hrubovou, advokátkou so sídlom v Ilave, Mierové námestie 93, proti žalovanej: F. E., a. s. A. G. H., so sídlom v I., J. X, IČO: XX XXX XXX, zastúpenej JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vajnorská 55, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 17C/64/2023-44 zo dňa 30. mája 2024 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má proti žalovanej **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 000 eur, vo výroku II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku III. priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že otec žalobcu zomrel dňa XX.XX.XXXX na následky zranení, ktoré utrpel pri dopravnej nehode dňa 05.10.2019, keď ho ako chodca prechádzajúceho cez priechod pre chodcov v obci Pruské zrazilo osobné motorové vozidlo zn. F. K., ktoré bolo poistené pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla u žalovanej ako poisťovateľa. Vodič vozidla bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/40/2020 zo dňa 21.01.2021 odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom so skúšobnou dobou v trvaní dvoch rokov a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v trvaní päť rokov. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.05.2021. V čase úmrtia mal otec žalobcu 79 rokov. Titulom poistného plnenia žalovaná zaplatila žalobcovi sumu 2 362,79 eur ako náhradu pohrebných nákladov, ktoré žalobca vynaložil na pohreb svojho otca. Listom zo 04.03.2022 žalovaná oznámila žalobcovi, že uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy mu nevyplatí.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca mal so svojim otcom dobrý vzťah. Otec žalobcu bol vitálny, žil v Pruskom so svojou manželkou, matkou žalobcu, ktorá zomrela na následky rovnakej nehody. Žalobca ich navštevoval niekoľkokrát do týždňa. S otcom mal intenzívny vzťah, spolu pracovali v rovnakom podniku v L. C. D. A. v oceliarni. Až do otcovej smrti mali spoločnú veľkú záľubu v rybárčení, v rámci čoho si v roku 2005 postavili pri vode chatku, kde spolu rybárčili. Trávili tak od mája až do októbra skoro každý víkend, a to aj s inými rodinnými príslušníkmi.

3. Právne súd prvej inštancie zdôvodnil rozhodnutie ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1 až ods. 3, § 100 ods. 1, ods. 2, § 101, § 104, § 488, § 489, § 494 Občianskeho zákonníka,

§ 4 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“). Konštatoval, že z procesnej obrany žalovanej vyplýva snaha vyhnúť sa poskytnutiu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, apelujúc na to, že žalobca nestojí o ospravedlnenie zo strany vinníka dopravnej nehody, teda v podstate odňal možnosť morálnej satisfakcie zo strany vinníka. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že je pochopiteľný postoj žalobcu, že ospravedlnenie vinníka nehody je nedostatočné. Ospravedlnenie a prejav ľútosti páchatela prečinu usmrtenia objektívne nemôže znižovať nemajetkovú ujmu na strane pozostalého poškodeného tohto prečinu. Takisto skúmanie dopadu udalosti na psychickú sféru vinníka nehody, ako to navrhovala žalovaná, je úplne irelevantné.

4. Vo vzťahu k žalovanej vznesenej námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že uplatnené právo žalobcu nie je premlčané. Všeobecná trojročná premlčacia doba sa uplatní v zmysle § 15 ods. 2 zákona o PZP aj voči poisťovateľovi. Začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Keďže k zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo smrťou jeho otca dňa 29.10.2019 a s prihliadnutím na § 104 Občianskeho zákonníka (keďže ide o nárok hrađeným z povinného zmluvného poistenia podľa zákona o PZP), trojročná všeobecná premlčacia doba začala plynúť 30.10.2020. Žaloba podaná na súd dňa 02.10.2023 tak bola podaná v rámci plynutia premlčacej doby. Na podporu tohto záveru súd prvej inštancie odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/23/2022 z 27.04.2023 a na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/252/2021 z 31.03.2022, zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod R 3/2022.

5. K výške priznanej náhrady súd prvej inštancie uviedol, že prihliadol na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Otec žalobcu bol v čase úmrtia už v postproduktívnom a vyššom veku, s ktorým sú objektívne spojené aj zdravotné problémy, ktoré bolo možné očakávať. Na druhej strane, žalobca mal s otcom plnohodnotný a vrúcny vzťah, bez negatívnych zistení. Išlo o spôsobenie smrti pri nedbanlivostnej dopravnej nehode, bez zavinenia otca žalobcu ako chodca na osvetlenom priechode pre chodcov v obci. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že vzťah žalobcu s otcom bol intenzívnejší, v dôsledku ich spoločných aktivít (spoločné rybárčenie a v minulosti rovnaký zamestnávateľ). Na základe uvedených dôvodov je podľa názoru súdu prvej inštancie primeraná výška náhrady nemajetkovej ujmy 8 000 eur (rovnaká aká bola žalobcovi už právoplatne priznaná v prípade úmrtia jeho matky).

6. Proti uvedenému rozsudku podala včas odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a to proti výrokom I. a III., a navrhla, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie tak, že žalobu zamietne, alebo napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie zdôvodnila tým, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s námietkou premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keď na plynutie premlčacej doby aplikoval nesprávnu právnu normu, a to ustanovenie § 104 Občianskeho zákonníka, ktoré predpokladá existenciu poistného vzťahu. Táto podmienka medzi žalobcom a žalovanou nie je naplnená, keďže medzi nimi neexistuje ani nikdy neexistoval žiaden poistný vzťah a nejde tak o plnenie z poistenia. Aj z dôvodovej správy k § 15 zákona o PZP podľa odvolateľky vyplýva, že nárok poškodeného voči poisťovateľovi sa premlčí v rovnakej lehote ako jeho nárok na náhradu škody proti škodcovi. Právny názor prezentovaný v odôvodnení napadnutého rozsudku je podľa žalovanej v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (poukázala na uznesenie zo 07.10.2015 sp. zn. I. ÚS 406/2015), pričom súd prvej inštancie svoj odklon zdôvodnil iba odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a odvolacích súdov, avšak tie sa načrtnutým aplikačným problémom nezaobierajú. Napadnutý rozsudok preto považuje žalovaná za arbitrárny. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/9/2021 a 4Obdo/2/2021, ako aj na rozhodnutia krajských súdov, v zmysle ktorých je ustanovenie § 104 Občianskeho zákonníka v tomto prípade neaplikovateľné.

7. Ďalej žalovaná v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie neprihliadol na zaužívanú súdnu prax, ktorá pri určovaní výšky finančnej satisfakcie zohľadňuje okrem kritérií na strane sekundárnych obetí dopravnej nehody aj kritériá na strane jej vinníka a kladie dôraz

na výsluch vinníka dopravnej nehody ako osoby, ktorá zasiahla do osobnostných práv žalobcu. V konaní nie je žalovaný vodič, čo žalovaná považuje za nerešpektovanie inštitútu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá smeruje k zmierneniu zásahu tretej osoby. Žalobca podľa nej diskvalifikoval možnosť uplatnenia iných foriem zadosťučinenia – prejednanie vecí, ospravedlnenie sa. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné sa zamerať aj na dopad škodovej udalosti do psychickej sféry na strane pôvodcu zásahu, jeho postoj k dopravnej nehode, formu a mieru zavinenia, trestný postih, snahu o nápravu, oľutovanie, ospravedlnenie sa. Skúmanie a následné zohľadnenie majetkových pomerov škodcu je dôležité z dôvodu dodržania zásady proporcionality pri určení výšky peňažnej náhrady prežitého utrpenia v prípade smrti blízkej osoby. Účelom peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je potrestať škodcu ani vyčíslieť cenu ľudského života, ale zmierniť prežívané duševné útrapy pozostalých v dôsledku smrti blízkej osoby. Náhrada v peniazoch tvorí aj historicky len nadstavbu morálneho zadosťučinenia a nesmie slúžiť ako majetkový prospech toho, komu sa do práv zasiahlo.

8. Okrem toho žalovaná uviedla, že konanie pred súdom prvej inštancie malo i inú vadu, a to odňatie možnosti konať pred súdom a nedostatočné a chybné odôvodnenie rozhodnutia. Pritom vada konania spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení rozsudku je v zmysle ustálenej judikatúry porušením základného práva účastníka na spravodlivý proces. Podľa názoru žalovanej sa súd v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s jej argumentáciou ohľadom vznesenej námietky premlčania a nesprávne právne vec posúdil.

9. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol, aby odvolací súd napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil. Uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom. Súd prvej inštancie správne aplikoval na zistený skutkový stav § 101 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa nemajetková ujma v peniazoch premlčuje v trojročnej lehote, ktorá začína v zmysle § 104 Občianskeho zákonníka plynúť rok po poistnej udalosti. Uvedený názor bol opakovane potvrdený rozhodovacou praxou súdov (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/23/2022 z 27.04.2023, sp. zn. 7Cdo/252/2021 z 31.03.2022, zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod R 3/2022, 9Cdo/181/2020 z 28.07.2022, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/10/2024 z 20.03.2024). K názoru žalovanej, že súd mal skúmať aj iné formy zadosťučinenia ako aj názor vodiča ohľadom prejavu jeho ľútosti, žalobca uviedol, že ohľadom predmetnej dopravnej nehody Okresný súd Trenčín už raz rozhodol, a to rozsudkom č. k. 17C/63/2022 z 20.07.2023, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Co/37/2023 z 22.11.2023, kedy súdy skutkový stav v danej veci už raz právoplatne potvrdili, a to v časti nemajetkovej ujmy za smrť jeho matky, nakoľko následkom autonehody prišli o život obidvaja jeho rodičia.

10. Žalovaná v ďalšom písomnom vyjadrení zopakovala presvedčenie, že ustanovenie § 104 Občianskeho zákonníka nie je možné aplikovať na daný prípad, pretože vo vzťahu k poškodenému nejde o právo na plnenie z poistenia. Medzi poškodeným a žalovanou ako poisťovateľom neexistuje poistný vzťah. Ak by sme teoreticky pripustili, že poistná zmluva medzi škodcom a žalovanou bola dojednaná v prospech tretej osoby, na vznik právnych účinkov voči poškodenému by bol potrebný jeho súhlas s predmetnou poistnou zmluvou

(§ 50 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Okrem toho zákon o PZP (§ 15) normuje, že nárok poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi sa premlčí v rovnakej premlčacej dobe ako jeho nárok na náhradu škody proti škodcovi. Aplikácia § 104 Občianskeho zákonníka je teda v danom prípade v rozpore s § 15 zákona o PZP. Skutočnosť, že v minulosti bolo vedené a rozhodnuté konanie o náhradu nemajetkovej ujmy za smrť matky žalobcu neznamena, že skutkový stav je v predmetnom konaní totožný. Citová väzba medzi žalobcom a jeho nebohým otcom mohla byť odlišná ako tomu bolo v prípade jeho matky. Skúmanie a následné zohľadnenie majetkových pomerov škodcu je podľa žalovanej dôležité z dôvodu dodržania zásady proporcionality pri určení výšky peňažnej náhrady prežitého utrpenia v prípade smrti blízkej osoby.

11. Žalobca v ďalšom písomnom vyjadrení zotrval na tom, že odvolanie žalovanej považuje za nedôvodné. Podľa neho žalovaná v odvolaní a v ďalšom vyjadrení používa rovnakú argumentáciu, s ktorou sa už súdy opakovane vysporiadali. Súd prvej inštancie správne aplikoval na zistený skutkový stav ustanovenia § 101 a § 104 Občianskeho zákonníka, čo potvrdzuje existujúca rozhodovacia prax súdov. Posun premlčacej lehoty v zmysle § 104 Občianskeho zákonníka sa týka všetkých nárokov z poistného plnenia, teda

aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Skutočnosť, že súd nevykonal všetky navrhované dôkazy, nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozsudku. Súd nie je povinný vykonať všetky navrhované

dôkazy, ak mu zistený skutkový stav postačuje na rozhodnutie vo veci. Podobne ako v konaní pred Okresným súdom Trenčín č. k. 17C/63/2022, aj tu považoval súd za nadbytočné vypočúvať vodiča auta, ktorý spôsobil nehodu, pretože nebolo sporné, kto a za akých okolností nehodu spôsobil. Napokon žalobca poukázal na to, že za smrť člena rodiny súdy opakovane priznávajú príbuzným nemajetkovú ujmu v peniazoch a ďalšie dokazovanie by nemalo vplyv na to, že by mu nebola priznaná nemajetková ujma v peniazoch.

12. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnuté výroky I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP. Výrok II. nebol napadnutý odvolaním, preto ho odvolací súd nepreskúmal. Vo vzťahu k výroku I. sa odvolací súd stotožnil aj s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie správnosti napadnutého výroku, ako aj k odvolacím námietkam žalovanej uvádza:

13. K právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie je potrebné uviesť, že súd vychádzal z najnovšieho vývoja judikatúry, pričom poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/23/2022 z 27.04.2023 a sp. zn. 7Cdo/252/2021 z 31.03.2022 (R 3/2022). Z právnej vety publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (R 3/2022) je zrejmé, že „právo na náhradu nemajetkovej ujmy zásahom do súkromného a rodinného života vzniknutej usmrtením blízkej osoby pri dopravnej nehode motorovým vozidlom je nárokom hrađeným z povinného zmluvného poistenia podľa zákona

č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla“, pričom „premlčacia doba na jeho uplatnenie začína plynúť rok po poistnej udalosti (§ 104 Občianskeho zákonníka)“. Vzhľadom na publikáciu citovaného rozhodnutia v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je potrebné staršie rozhodnutia, na ktoré poukazovala žalovaná v odvolaní

(sp.zn. 4Obdo/9/2021 a 4Obdo/2/2021 – navyše išlo výlučne o rozhodnutia jedného senátu obchodnoprávneho kolégia), za prekonané.

14. Argument žalovanej, že nejde o plnenie z poistenia, lebo medzi ňou a žalobcom neexistuje žiaden poistný vzťah, neobstojí. Uplatňovaný nárok je síce primárne nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, avšak proti poisťovateľovi je možné tento nárok v zmysle § 15 ods. 1 zákona o PZP uplatňovať len z dôvodu existencie poistnej zmluvy medzi poisťovateľom a vlastníkom resp. držiteľom vozidla, ktorého prevádzkou bola škoda (ujma) spôsobená. Je teda možné konštatovať, že ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ale súčasne voči poisťovateľovi ide o nárok na plnenie z povinného zmluvného poistenia, teda je naplnená hypotéza ustanovenia § 104 Občianskeho zákonníka. Nejde o poistnú zmluvu dojednanú v prospech tretej osoby, ako to naznačovala žalovaná v odvolacom konaní, ale o zákonné oprávnenie tretej osoby (poškodeného) uplatniť nárok priamo proti poisťovateľovi (§ 15 ods. 1 zákona o PZP), pričom v dôsledku toho je nárok poškodeného (voči poisťovateľovi) nárokom na plnenie z (povinného zmluvného) poistenia.

15. Pokiaľ § 15 ods. 2 (teraz § 15 ods. 3) zákona o PZP stanovuje, že na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila, je potrebné to vykladať tak, že ide o úpravu druhu a dĺžky premlčacej doby. Neznamená to však, že by začiatok plynutia premlčacej doby nemohol byť vo vzťahu medzi poisťovateľom a oprávnenou osobou (poškodeným) posunutý o jeden rok vzhľadom na povinnosť oprávnenej osoby svoj nárok proti poisťovateľovi preukázať (§ 15 ods. 1 zákon o PZP) a z toho vyplývajúce oprávnenie poisťovateľa preskúmať riadne preukázanie nároku, čo môže byť časovo náročné. Aplikácia ustanovenia § 104 Občianskeho zákonníka teda nie je v rozpore s § 15 zákona o PZP.

16. Odvolateľka ďalej uvádzala, že „konanie pred súdom prvej inštancie malo inú vadu“, pričom túto inú vadu v odôvodnení odvolania bližšie špecifikovala tak, že súd sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s jej argumentáciou ohľadom vznesenej námietky premlčania a nesprávne právne vec posúdil. Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci, k tejto odvolacej námietke sa odvolací súd vyjadril vyššie. Pokiaľ ide o vysporiadanie sa s argumentáciou žalovanej, je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovanej týkajúcou sa

premlčania nároku žalobcu, keď jasne uviedol, že ide o nárok hrađený z povinného zmluvného poistenia, preto je potrebné aplikovať § 104 Občianskeho zákonníka, a odkázal aj na aktuálnu judikatúru.

17. Rovnako súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, prečo nepovažoval za potrebné vypočítať vodiča vozidla, ktorý spôsobil dopravnú nehodu (keď konštatoval, že ospravedlnenie a prejav ľútosti páchatela prečinu usmrtenia v trestnom konaní objektívne nemôže znižovať nemajetkovú ujmu na strane pozostaleho poškodeného tohto prečinu, teda žalobcu; že morálne zadostučinenie sa v tomto prípade nejaví byť postačujúce; že ani prípadný negatívny dopad na psychiku vinníka dopravnej nehody nemôže žiadnym spôsobom ovplyvňovať nemajetkovú ujmu na strane žalobcu a jeho prežívanie tejto ujmy; že kľúčovým je dopad

na psychiku žalobcu ako poškodeného a nie vinníka dopravnej nehody). Odvolací súd k tomu len dodáva, že je potrebné dať za pravdu žalovanej, že účelom peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je potrestať škodcu ani vyčíslíť cenu ľudského života, ale zmierniť prežívané duševné útrapy pozostalých v dôsledku smrti blízkej osoby. Práve preto, že nejde o potrestanie vinníka dopravnej nehody, ale o určitú (nedokonalú) satisfakciu pre pozostalých, rozhodujúce je zhodnotenie vzťahu pozostalých k obeti dopravnej nehody a dopad nehody

na ich rodinný život, nie následkov nehody vo sfére psychiky vinníka.

18. Pokiaľ ide o výšku náhrady nemajetkovej ujmy a jej primeranosť, súd prvej inštancie správne stanovil kritériá výšky náhrady (bod 10.1 odôvodnenia napadnutého rozsudku), správne tiež zohľadnil relatívne vyšší vek zomrelého otca žalobcu (79 rokov), ale na druhej strane aj skutočnosť, že bol zdravý, samostatný a mal so žalobcom čulý vzťah, najmä vzhľadom na spoločnú záľubu v rybárčení, ktorej sa často spoločne venovali. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Najvyšší súd Českej republiky v rámci spoločne vypracovanej hierarchie hodnôt pre priznávanie náhrady nemajetkovej ujmy, inšpirovanej judikatúrou ESLP, považujú za primerané zadostučinenie za zásah do rodinného života sumu od 5 000 eur do 30 000 eur v závislosti od konkrétnych okolností. Náhrada priznaná súdom prvej inštancie v preskúmvanej veci nevybočuje z tohto základného intervalu, pričom je takmer na úrovni jeho spodnej hranice. Aj vzhľadom na relatívne nízku výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy a na vykonané dokazovanie oboznámením rozsudku z trestného konania by prípadné ďalšie dokazovanie (v zmysle návrhu žalovanej na výsluch vinníka dopravnej nehody) nemohlo viesť k zníženiu priznanej náhrady.

19. Vo vzťahu k porovnaniu priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy s obdobnými prípadmi posudzovanými v iných konaniach slovenských súdov odvolací súd (zhodne so žalovanou) uvádza, že takéto porovnanie je vždy veľmi problematické, keďže každý prípad je osobitý, skutkové okolnosti nie sú nikdy úplne totožné. Napriek tomu je možné aspoň v základných rysoch nájsť určité paralely porovnávaných prípadov. Z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 288/2017 pritom vyplýva, že pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zohľadňovať predovšetkým svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť (ale tiež rozhodovaciu činnosť nadriadených vyšších súdov a medzinárodných súdov). Týmto pravidlom sa súd prvej inštancie riadil, keď porovnal posudzovaný prípad smrti otca žalobcu so smrťou jeho matky pri tej istej dopravnej nehode. Nebolo pritom preukázané a ani tvrdené, že by vzťah žalobcu k otcovi bol menej intenzívny než k matke (zo skutkových zistení súdu prvej inštancie skôr vyplýva opak vzhľadom na spoločnú záľubu žalobcu a jeho otca), preto možno preskúmvanú vec považovať za porovnateľnú s náhradou nemajetkovej ujmy, právoplatne priznanou žalobcovi v súvislosti so smrťou jeho matky v dôsledku tej istej dopravnej nehody vo výške 8 000 eur.

20. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd považoval napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie za vecne správne, nezistil v konaní súdu prvej inštancie vady, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové zistenia a ani nesprávne právne posúdenie veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil.

21. Žalovaná napadla odvolaním aj výrok o trovách konania (výrok III.), avšak bez uvedenia osobitných dôvodov, pre ktoré by bolo potrebné považovať výrok o trovách za nesprávny. Vzhľadom k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o trovách.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol žalobca plne úspešný, preto má proti neúspešnej žalovanej (odvolateľke) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O

výške náhrady trov odvolacieho konania, rovnako ako o výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie, rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).